

הנערה יושבה לבדה בחדר והרהרה על עצמה.
היא הרגישה בודדה ורצתה מאוד שידידה שלה
תשב לידה ותספר לה סיפורים. או שיעשה
תעשה לה פרצופים ותצחיק אותה. כמה שהן
תצחקנה ביחד.

הנערה במעיין

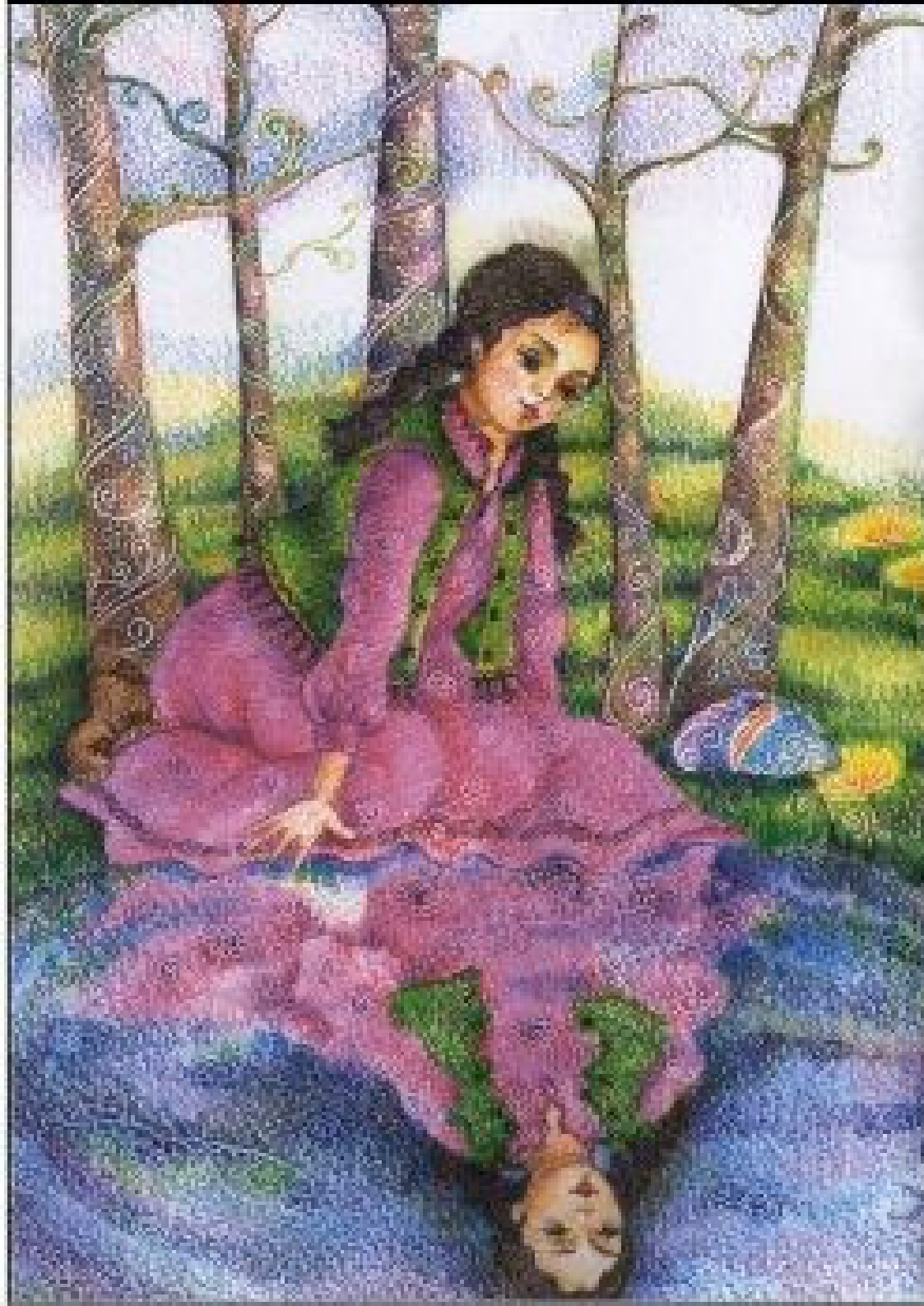

כתב נאדר שטריפי
ציורים סמנדה להדמי

הן הכירו כבר זמן רב. הן הכירו
מהיום הראשון כשהיא יצאה למעיין
להביא מים.

היא נזכרה שהיה זה יום קר ורוח
קרב נשבה. עננים שחורים ואפורים
כיסו את השמיים. היא חשדה שעוד
מעט ירד שלג. לקחה את הדלי ויצאה
מהבקתה שלה. עברה בשדה ועלתה
לתל. כשירדה מצדו השני ספרה את
צעדיה "אחד, שניים, שלושה.."

בסוף הגיע למעיין. היא הכניסה את הדלי
למים ופתאום ראתה את פניה במים. היא
הייתה מחוייכת והיו לה שתי עיניים בורקות
ונחמדות.

שערותיה הארוכות, השחורות היו קשורות
בשני צדי ראשה.

הנערה הכניסה את ידה
למים וליטפה את
שערות בבואתה. חייכה
והנערה במים חייכה גם
היא.

מאז הן נעשו ידידות. כל
בוקר הנערה לקחה את
הדלי והלכה למעיין
התקווה שתראה את
ידידתה. היא נשארה
שם זמן מה ודיברה
אליה. ואז מילאה את
הדלי וחזרה הביתה.

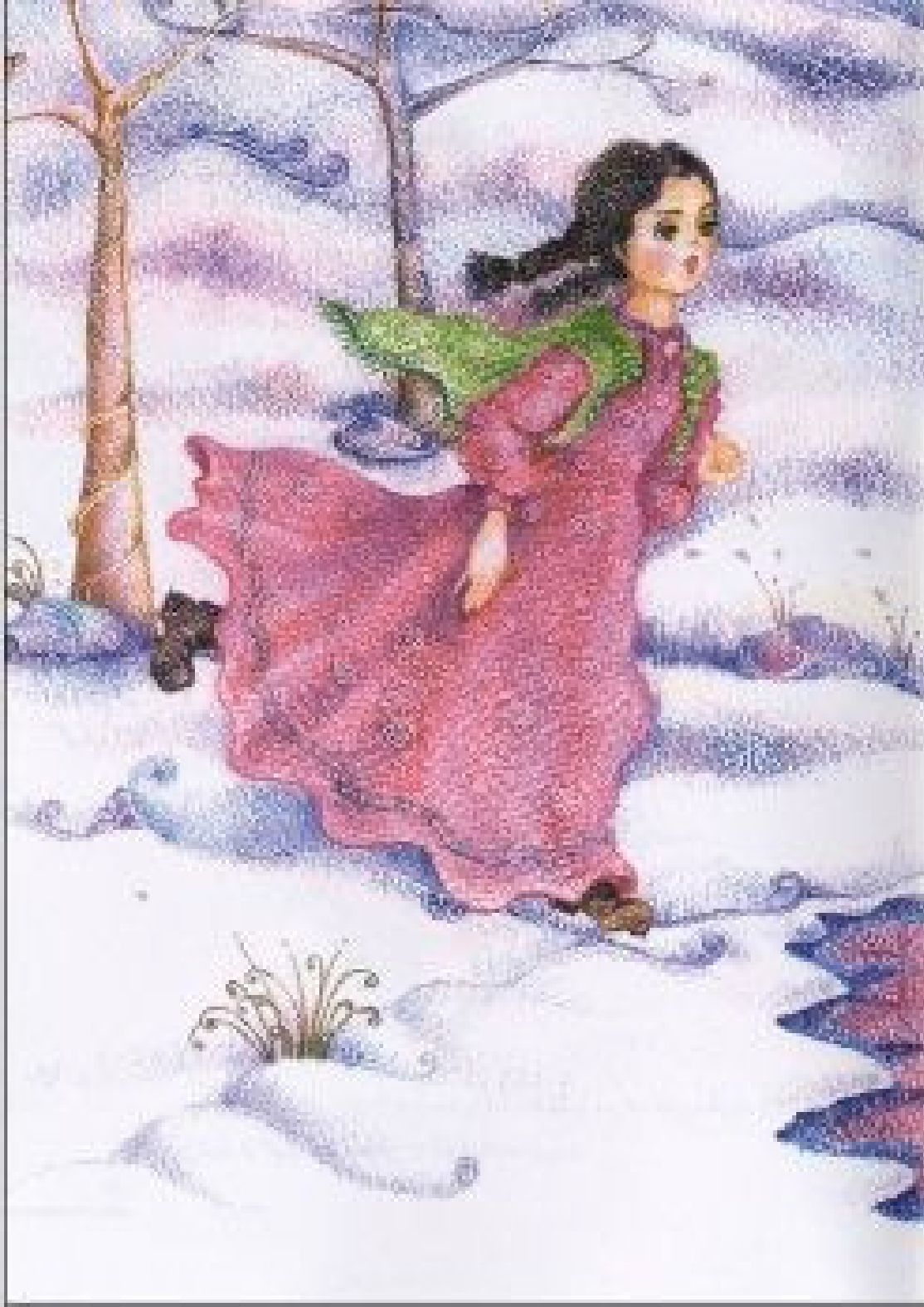
באותו יום היה קר מאוד.
הרוח שיחקה בפתיתי שלג
והעיפה אותם הנה והנה.
הנערה לקחה את הדלי, כמו
תמיד, והלכה לאורך
החורשה אל המעיין. זו
הייתה דרך קצרה יותר.
כשהגיעה למעיין ראתה
שהשלג כיסה את פני המים.
היא לא יכלה לראות את
ידידתה. רק כאשר הזיזה
את השלג הצדה בידיה
הופיעו הפנים במים.

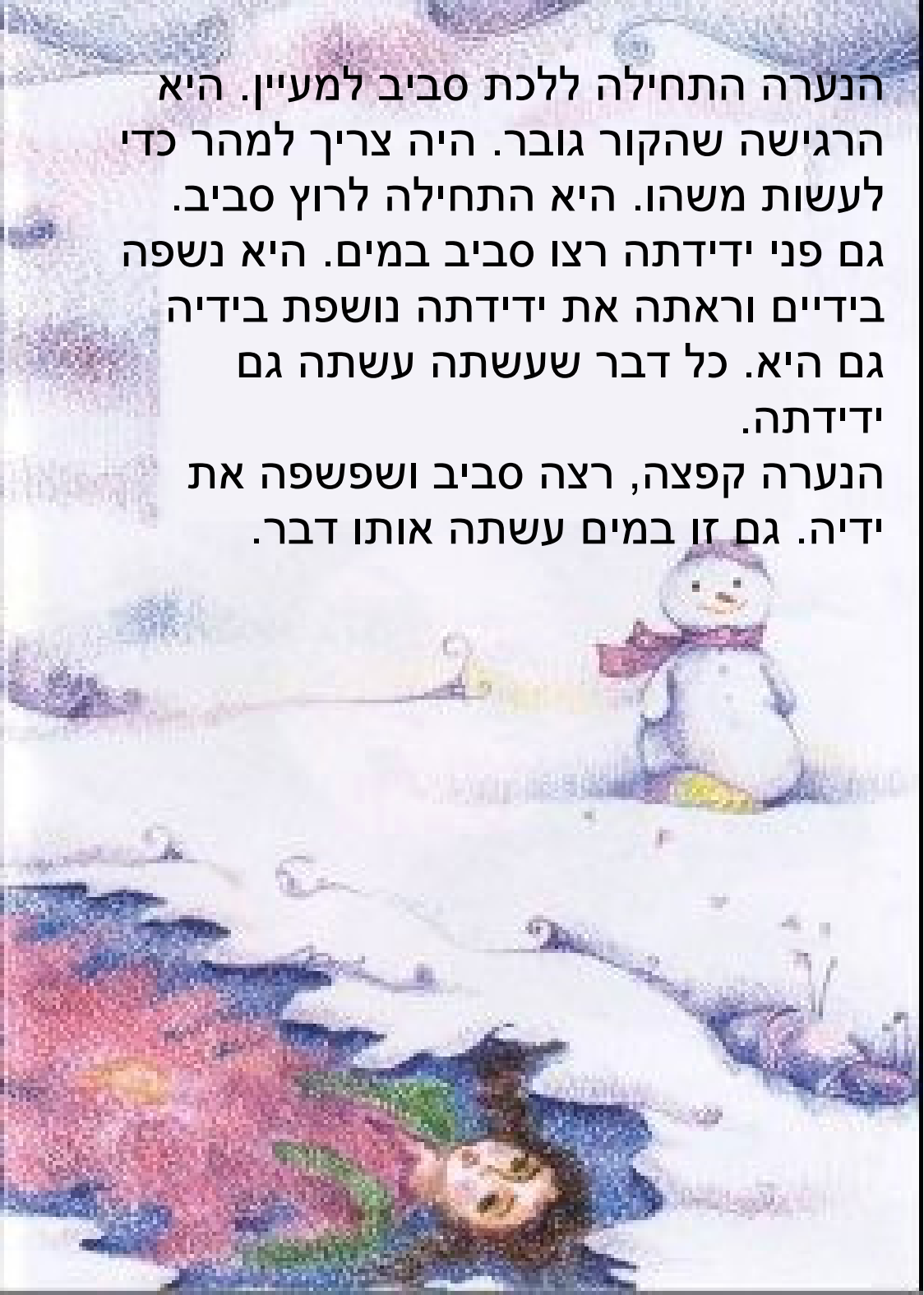
לפנים במים היו הלחיים אדומות כמו
ורד ושפתיים חיוורות. הנערה
נבהלה. היא חשבה איך אפשר
לעזור לידידה. היא הורידה את
מעילה וניסתה לכסות את הנערה
שבמים, אך זו רעדה מקור עוד יותר.

הנערה התחילה ללכת סביב למעיין. היא הרגישה שהקור גובר. היה צריך למהר כדי לעשות משהו. היא התחילה לרוץ סביב. גם פני ידידתה רצו סביב במים. היא נשפה בידיים וראתה את ידידתה נושפת בידיה גם היא. כל דבר שעשתה עשתה גם ידידתה.

הנערה קפצה, רצה סביב ושפשפה את ידיה. גם זו במים עשתה אותו דבר.

אבל עכשיו היה להן חם יותר. גם
השלג הפסיק לרדת. מפינת
השמיים צחקה אליהן השמש.

